

Sara Ureña Gijón

Ilustradora

www.saraurenagijon.com

ELS TORNEJOS MEDIEVALS

A l'edat mitjana, els nobles sempre volien estar a punt per si els calia anar a la guerra. Enlloc d'anar al gimnàs a fer exercici, preferien esbatussar-se una mica en batalles de mentida... però poc bromes, que les armes eren de veritat!

1 QUAN VAN COMENÇAR?
L'edat d'or del torneig van ser els segles XII i XIII, especialment al nord de França, Alemanya i Anglaterra. Se'n feien molt sovint. Quatre dies abans de celebrar-se, s'anunciaven a tort i a dret, i se'n publicaven les regles. De vegades hi participaven fins a 800 cavallers, que arribaven de tota la resta d'Europa. Quina gentada!

2 COM EREN, LES LLUITES?
Els tornejos eren batalles multitudinàries. Es feien en un camp obert, amb graderies per als espectadors. Els participants es dividien en dos bàndols i feien una carrera a cavall, seguida d'una lluita ferotge cos a cos. També se celebraven justes, on dos cavallers s'enfrontaven en un duel a cavall. Però aquesta modalitat era secundària.

3 QUANT DURAVEN?
La lluita començava a mig matí, i s'allargava fins que tots dos bàndols estaven esgotats, o fins que s'envolia la llum del dia. Sovint hi havia ferits i també morts. Després, el patró que organitzava el torneig oferia grans banquetes. Durant els dècades es concedien premis al millor cavaller de cada bàndol.

DE CAMÍ A LA BATALLA
En aquesta imatge, el cavaller anglès Sir John Holland arriba al torneig de Smithfield, l'any 1390. Primer va el seu escuder, que carrega el gran cavall de guerra. Després, el portador de la bandera i el noble i la seva dona, que condueix el noble i arriba a peu. Les armes que es feien servir eren les mateixes que portaven a la guerra.

El cavall blanc va fer el símbol del rei anglès Ricard II, i també el símbol dels cavallers del seu seguit personal.

Jocs de cavallers

En els primers temps els lluitadors es cobrien amb cotxes de maila, però després van adoptar armadures de plagues com aquesta.

Més endavant, les justes es van fer més i més populars, mentre que els tornejos van anar desapareixent. Als segles XV i XVI, els combats van esdevenir més un espectacle i un esport que un entrenament per a la guerra. Tot i així, encara era una diversió força perillosa. Penseu que a França, van prohibir les justes el 1559, quan el rei Enric II va morir en un accident!

COM UN XOC DE TRENS
Cada cavaller provava de colpejar l'altre amb la llança mentre cavallava cap a ell a tota velocitat. Tenia la llança sobre l'espatlla i formadura del rival donava puntes per guanyar, però la via rígida era aconseguir desavaluar-lo. Les justes es van seguir celebrant fins l'any 1600, però l'aparició de les armes de foc va canviar les formes de la guerra. La importància de la cavalleria va disminuir molt, i poc a poc els ideals cavallerescos van desaparèixer.

UN BONS ESCUDADANTE
Per a que els cops no fessin tan perillosos, es fabricava un escut molt lleuger i es cobria amb cuir i fusta. Les fletxes de fusta no guen puntes més actuals. Els escudants no transmetien les armadures, però els cops eren molt durs.

LES NORMES D'UNA JUSTA
1 Cada cavaller ha de dur la seva pròpia armadura i el seu cavall.
2 En cada enfrontament es poden fer servir fins a tres llances.
3 Mentre dura la justa, a ombr l'escuder pot portar amb el cavaller.
4 Qui aconseguia fer caure l'oponent del cavall, guanya.
5 El vencedor pot escollir si es queda l'armadura o el cavall del vençut.

COBERTS DE FERRO
Aquesta imatge mostra un cavaller a l'any 1500. Al voltant de la seva armadura hi ha moltes peces d'armadura, però a les justes, quan quedava al doble per a les llances, tenia una armadura de ferro que pesava uns 40 quilos. Així és que es arribava a portar! Però hi havia molts que no podien portar-la.

COMPANY DE FLETXES
Els cavallers més importants a les justes eren els anomenats "chargers", de molta força, àgils i esportistes. I els "destriers", més pesants i forts. Els destriers eren més importants perquè podien carregar el cap amb tanta armadura de ferro.

VINDA LIMITADA
Aquesta cota d'armadura és especialment de ferro. El ferro no hi venia i els cavallers de fusta que venien volien que se'n quedés amb la llança.

DOS CARRERS
La barreja de fusta i ferro a partir del segle XV, permetia fer servir el cavall i la llança de manera més efectiva. Així es podia aconseguir un cop més fort amb la llança.

200 ANYS DE BICLS

És el nostre vehicle preferit, i el de tot el món: pedalar és divertit, arribem en voltem, fem esport i a sobre no contaminem gens ni mica! Us presentem les 10 grans fites de l'evolució de la bicicleta al llarg dels darrers dos segles.

1817
ALEMANYA

1839
ESCOCIA

1852
ANGLATERRA

1863
FRANÇA

ELS PRIMERS PEDALS. Un ferrer anomenat Kirkpatrick Macmillan va fabricar-se una màquina amb la de Drais, però va pensar que l'invent estava molt mal fet i es va retirar. El sistema que va idear per aconseguir que anés més fàcilment connectat amb unes vores de fusta de manera que fessin girar la roda del darrere. La màquina era tan incòmoda i devia canviar molt fer-la anar, però Macmillan ben aviat es va convertir en un gran expert. Va viatjar de Dusseldorf a Glogow amb el seu invent, i va triar només dos dies a fer els 110 quilòmetres.

UNA BICI AMB QUATRE RODES? Molts inventors d'aquella època dubtaven que la gent fos capaç de pedalar i mantenir l'equilibri sobre un giny de dues rodes. El ferrer William Swaine va pensar que seria més fàcil "pedalar" amb quatre rodes. El seu quadricicle no és tan bonic com una bici, però va servir per provar noves solucions tècniques. Tenia una estructura rígida amb les rodes del davant, i el moviment que calia fer era inclinar el cos i de l'esquerra a la dreta. Però el vehicle prou tant que només podia funcionar en terrenys ben plans... i no gaire ràpid!

ELS PEDALS AL DAVANT. Quan Pierre Lallement, que tenia 19 anys, va veure passar algú amb una draisine, va decidir que era més fàcil i més ràpid. Aprofitant que treballava en una fàbrica de cotxes per a bébès, va ser gran idea de fer servir un mecanisme de "manovella" amb pedals que fessin girar directament la roda del davant. Aquesta intenció va fer fortuna, i ben aviat la companyia Michaux et Cie de París va ser la primera a fabricar bicicletes amb pedals a gran escala, a partir del 1868. Així sí, no devia ser gens còmode: a Anglaterra les van batejar com a "bonesholers", "sacrapeders d'osset".

L'ORIGEN DE TOT PLEGAT. El primer vehicle amb dues rodes posades una al davant de l'altra va ser la draisine, obra del baró Karl Drais. El baró va pensar que era "indigne que corri", però trobava la manera de fer-la més còmoda i més ràpida. Era un vehicle molt senzill, tot fet de fusta. Per publicitar el seu invent, Drais va organitzar diverses passejades públiques. I finalment va fer un viatge de Barcelona a Madrid, amb un cavall i un guia, fins a Madrid, Drais que va fer 65 quilòmetres en cinc hores!

Una cosa que calia veure a la roda del davant i girar a dreta i esquerra fent de manillar.

He tenit cap mena de pedalar, em va semblar bo i esportiu!

ULLASTRET

La capital dels indiketes

Sobre un turó del Baix Empordà, els ibers van construir una ciutat rica i pròspera, envoltada per una muralla imponent. Ara hi podeu passejar tal com era fa més de 2.000 anys, gràcies a un audiovisual que ens mostra cases i carrers en 3D.

Els arqueòlegs que treballen a Ullastret no paren de descobrir noves sorpreses. Aquest jaciment és una mina d'informació per saber com vivien els antics ibers, però, al mateix temps, té moltes coses que el fan únic al món. Com la muralla!

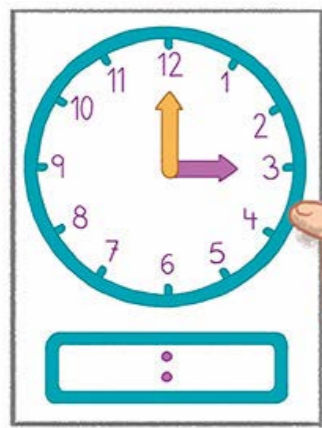
PER QUÈ SER TAN TRANKVILS? La ciutat era la capital de la tribu dels indiketes, que ocupaven les terres gironines des de la Tordera fins al massís de l'Albera. La van començar a construir al segle VI aC, però dos-cents anys després hi van ampliar moltíssim (en trobem un dibuix a la pàgina 26). Gairebé en van triplicar la superfície, la van envoltar amb una muralla més gran i un fossat. I en poc temps ja tenia 6.000 habitants. Carrer, quina plaça d'indiketes!

I COM PARLAVEN? La llengua és un dels aspectes més misteriosos dels ibers, perquè la seva escriptura encara no s'ha pogut desxifrar! A Ullastret s'hi han trobat una plaça d'inscripcions fetes sobre ceràmica, pedra i plom, amb uns signes molt curiosos. Què hi deu dir?

ELS IBERS VIVIEN MOLT FETS DE LLIBRE. Les dones iberes eren molt cures amb les seves robes. A una i altra els agradava guardar-se amb joies d'or, plata, coure i bronze.

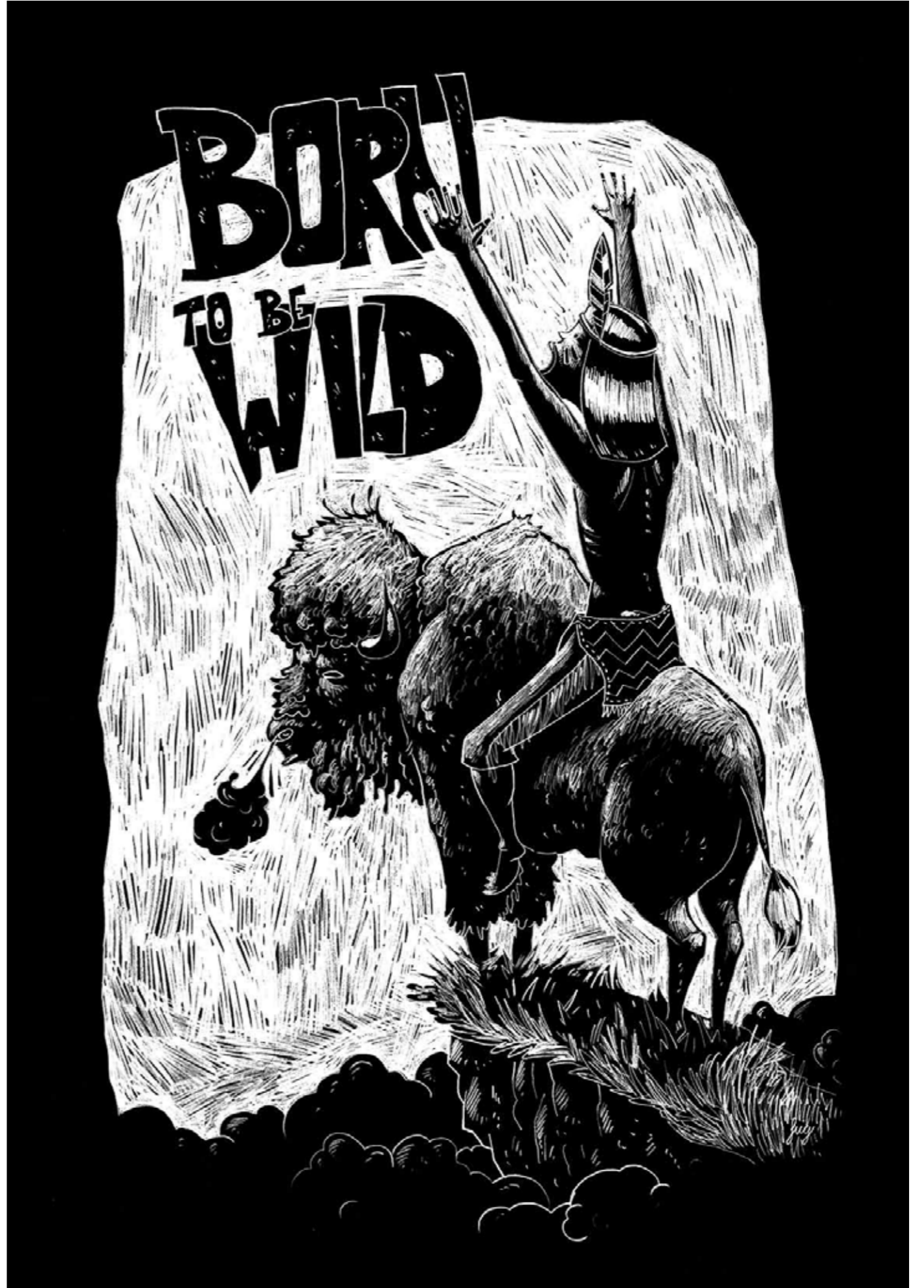
Fabricaven recipients de ceràmica de molt bona qualitat, amb formes variades segons l'ús que havien de tenir. Tota els atuellis que podien veure en aquest dibuix són eines trobades al jaciment d'Ullastret!

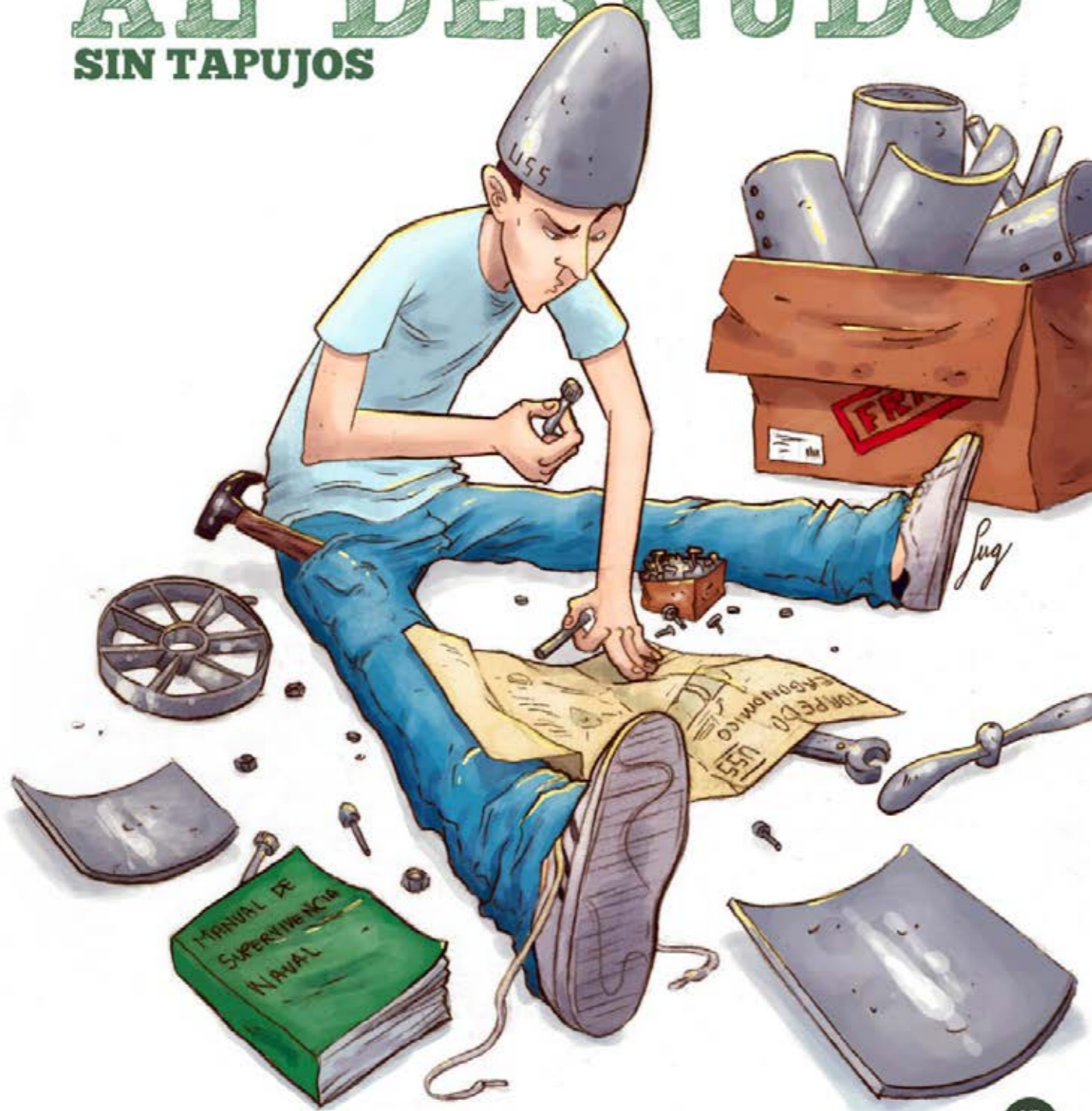

HISTORIA AL DESNUDO

SIN TAPUJOS

unBREAK

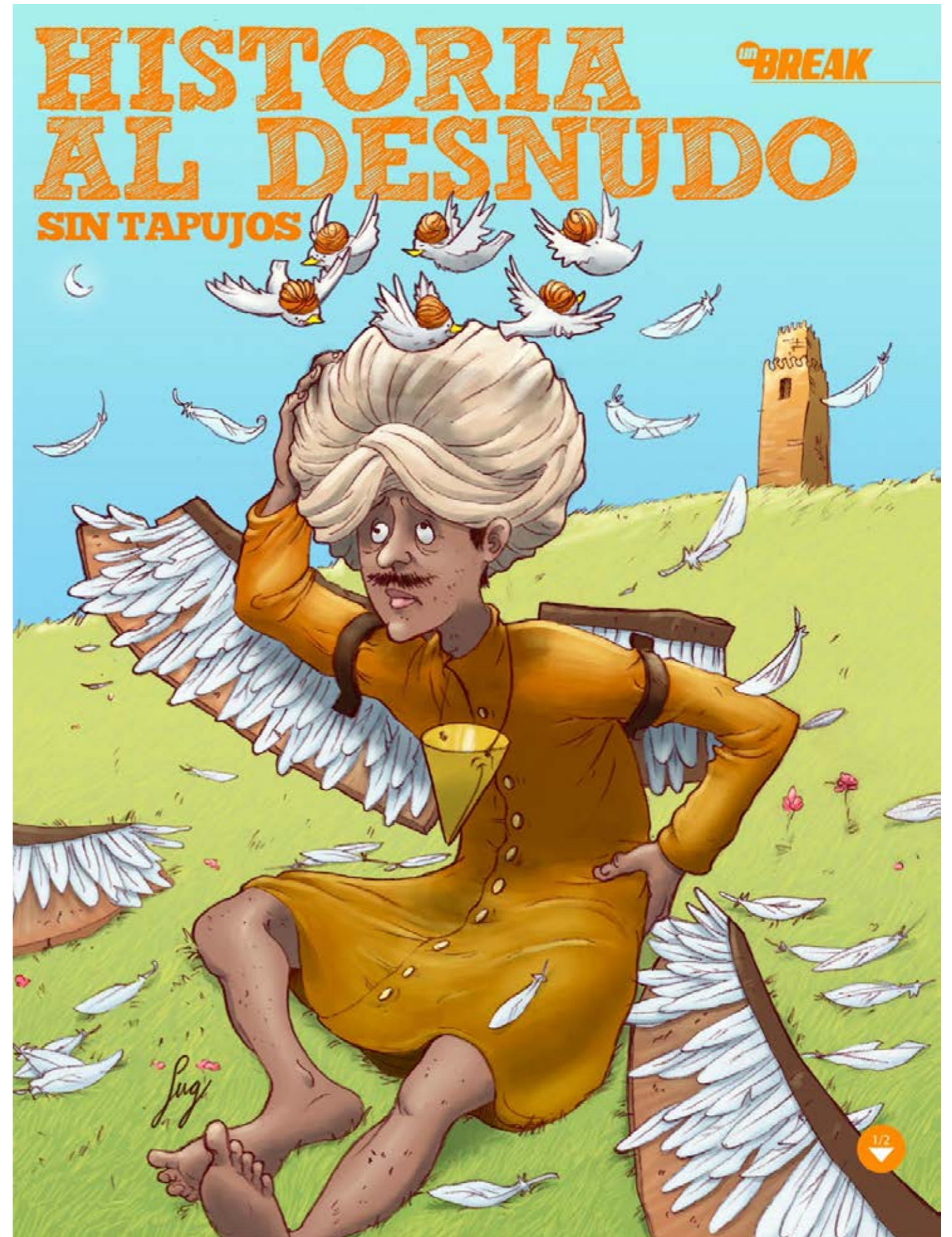

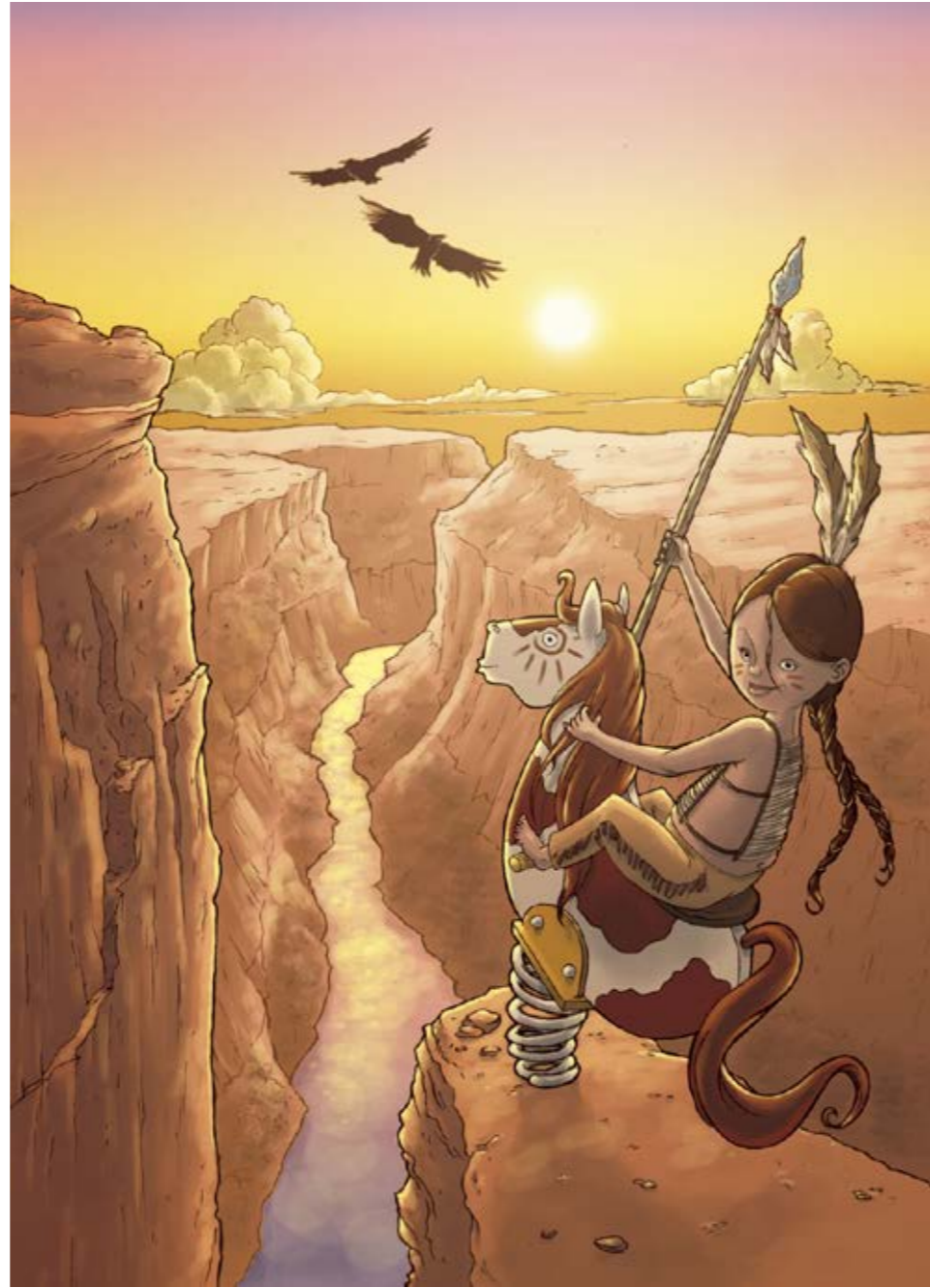
HISTORIA AL DESNUDO

SIN TAPUJOS

unBREAK

***Gracias por descargar mi Portfolio
y dedicarme unos minutos***

Si te gusta mi trabajo puedes contactar conmigo por teléfono o a través de mi mail.

saraurenagijon@gmail.com

+34 635 42 75 70